

handle derimod en anden Gjenstand, nemlig Afgang til Understøttelse efter et Skøn, hvilket Skøn fra forskjellige Sider er ubestemt og svævende. Dette gjælder om § 8, naar der tales om, hvad Omstændighederne kunne tilraade; det gjælder om Burderingen af Værdigheden og Trangen efter § 13; det gjælder om begge Paragrapher, forsaavidt det er en svævende Størrelse, der er opstillet, og der kan vælges imellem et Minimum og Maximum; og endelig er ved disse to Dele af Loven at bemærke, at der i Kraft af dem kan stiftes en Forpligtelse, som kan blive bindende indtil det 18de Aar. Udvalget har nu ikke kunnet undlade at være opmærksom paa, at enhver Bevilling efter en saadan Bestemmelse i Loven vilde stifte en Ret for Trediemænd mod Statskassen, en Ret, der netop, fordi den tilkommer Trediemænd mod Statskassen, maatte være uafhængig af Finantsloven; og, naar disse Bestemmelser gik ind i Loven, saaledes som de findes i Udkastet, vilde de ikke siden kunne forandres uden ved en ny Lov, men en saadan ny Lov kunde ikke blive til uden ved Regeringens Sanction. Det er disse Betragtninger, der have foranlediget den Tvivl, vi have udtalt i Henhold til Grundlovens Paragrapher 51 og 52, om ikke en Bestemmelse af den Natur vilde medføre en Udvidelse af Kronens Prærogativ ligeoverfor Rigsdagen; men, da vi, saa varmt som Nogen, ønske at bane de Børn, om hvilke her er Spørgsmaal, Afgang til Understøttelse, saa have vi istedetfor disse Dele af Lovforslaget gjort de Indstillinger, som findes i Betænkningen og som gaae ud paa, at Loven udtryffeligt skulde tilfuge de Personer, hvorom der er Tale, Afgang i det ene Tilfælde til Pensionstillæg og i det andet Tilfælde til Pension, men at den nærmere Bestemmelse af, hvad der i de concrete Tilfælde burde tilstaaes Vedkommende, skulde stee i Form af en Lov efter Indstilling fra Finantsministeriet. — En anden Side, fra hvilken vi have seet disse Dele af Loven, nemlig § 8 sidste Afsnit og § 13, er den, at vi ikke have kunnet Andet end beklage den Aldersgrænse, som er opstillet i disse Paragrapher, af 18 Aar, da det er vor fulde Overbeviisning, — og det behøver nok heller ikke nogen videre Forklaring

— at man derved ingenlunde udtømmer hvad man kunde ønske at tage Forholdsregler imod. Det er nemlig ikke blot unge Menneskter til 18 Aar, der hellig kunne trænge til saadan Understøttelse; Sygdom og Svaghed kunne ogsaa berøve Menneskter deres Arbejdsfærdighed i en ældre Alder, og da have de ingen anden Recurs end at komme under Fattigvæsenet, naar de ikke kunne faae privat Hjælp eller Understøttelse ad den Vej det tidligere har fundet Sted. Navnlig er det vistnok Tilfældet, at ældre ugifte Fruentimmer netop af denne Samsundsclassse ere i en langt uhyggeligere Stilling, naar de hverken fra den ene eller den anden Side kunne faae Hjælp, og værre farne end Børn, som ere i den opvovende Alder; thi der er altid mange barnløse Familier, der gjerne tage sig af Børnene, hvorimod de Andre ere blottede for enhver Hjælp. Staaer nu en saadan Aldersgrænse i Loven, som findes i disse 2 Dele af Lovudkastet, saa maatte jeg meget feile, om det ikke vilde blive en Stranke, som vilde blive til Hinder for, at Trangen, selv hvor den var tilstede i høi Grad, under andre Forhold kunde møde nogen Understøttelse. Men dersom man forandrer Loven i disse Dele i den Retning, som Udvalget har tilladt sig at foreslaae, saa ligger det i Legislaturens Magtfuldkommenhed, at den uden Hensyn til en saadan legal Stranke kan hjælpe, hvor det behøves. Naar saaledes Afgangen til Hjælp blev udtalt gjennem Loven, har man troet, at de Vedkommende vare bedre farne med, at det Dvrigte laae i Legislaturens Haand, end at der blev optaget Bestemmelser i Loven, som de, der findes i det foreliggende Forslag. Det er altsaa ikke blot Tvivl med Hensyn til det constitutionelle Spørgsmaal, men det er ogsaa Hensyn til de Børns Vel, hvorom her er Tale, som har ledet os til den Indstilling, vi have gjort ved disse Paragrapher. Det er jo en Selvfølge, at et nyt Arbejde for Rigsdagen kan opstaae ad den Vej, men man har, som bemærket i Betænkningen, troet, at det vel lod sig gjenemføre, naar det behandlede nogenlunde hensigtsmæssigt, og det har naturligtviis været Udvalgets Tanke, at naar disse Dele af Udkastet bleve affattede saaledes, som man har indstillet, vilde der stee aarlige Forslag fra Finantsministeriet til Rigs-